

CONVENȚIA NR. 150

Convenție privind administrația muncii: rol, funcții și organizare

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva, unde s-a și reunit la 7 iunie 1978, în cea de-a 64-a sesiune a sa, de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii;

Reamintind termenii convențiilor și recomandărilor internaționale ale muncii existente - îndeosebi ai Convenției privind inspecția muncii, 1947, ai Convenției privind inspecția muncii (agricultură), 1969, ai Convenției privind serviciul de ocupare, 1948 - care prevăd exercitarea unor activități specifice de administrația muncii;

Considerând că este oportun să adopte instrumente care stabilesc orientări cu privire la sistemul de administrație a muncii în general;

Reamintind termenii Convenției privind politica de ocupare, 1964, și ai Convenției privind dezvoltarea resurselor umane, 1975; reamintind de asemenea obiectivul ocupării depline și adecvat remunerată, și afirmând necesitatea elaborării de programe privind administrația muncii care să se desfășoare în vederea atingerii acestui obiectiv și care să aibă ca efect realizarea obiectivelor convențiilor menționate;

Recunoscând necesitatea respectării depline a autonomiei organizațiilor angajatorilor și lucrătorilor; reamintind, în acest sens, termenii convențiilor și recomandărilor internaționale ale muncii existente care garantează drepturile de asociere, organizare și negociere colectivă - în special Convenția privind libertatea de asociere și protecția dreptului de organizare, 1948, și Convenția privind dreptul de organizare și negociere colectivă, 1949 - și care interzic orice act de ingerință din partea autorităților publice care ar putea să limiteze aceste drepturi sau să împiedice exercitarea legală a acestora; considerând de asemenea că organizațiile angajatorilor și lucrătorilor joacă un rol esențial în atingerea progresului economic, social și cultural;

După ce a decis să adopte anumite propuneri cu privire la administrația muncii: rol, funcții și organizare, temă care constituie cel de-al patrulea punct pe ordinea de zi a sesiunii;

După ce a decis că aceste propuneri vor lua forma unei convenții internaționale, adoptă, în această zi de 26 iunie 1978, convenția ce urmează, care va fi denumită Convenția privind administrația muncii, 1978.

Articolul 1

În scopul aplicării acestei convenții:

- a) termenul "administrația muncii" desemnează activitățile de administrație publică în domeniul politicii naționale a muncii;
- b) termenul "sistemul de administrație a muncii" vizează toate organismele administrației publice responsabile și/sau angajate în administrarea muncii – fie că sunt departamente ministeriale sau agenții publice, inclusiv agențiile parastatale și regionale sau locale organismele sau orice altă formă descentralizată de administrație – precum și orice cadru instituțional pentru coordonarea activităților acestor organisme și pentru asigurarea consultării și participării angajatorilor, lucrătorilor și organizațiilor acestora.

Articolul 2

Orice stat membru care ratifică prezenta convenție poate, potrivit legislației, reglementărilor sau practicii naționale, să delege sau să încredințeze, anumite activități de administrație a muncii unor organizații neguvernamentale, în special organizații ale angajatorilor și lucrătorilor sau - acolo unde este cazul - unor reprezentanți ai angajatorilor și lucrătorilor.

Articolul 3

Un stat membru care ratifică prezenta convenție poate considera anumite activități din domeniul politicii sale naționale a muncii, ca fiind aspecte care, în conformitate cu legislația, reglementările, practicile naționale, sunt reglementate prin recurs la negocierile directe între organizațiile angajatorilor și lucrătorilor.

Articolul 4

Orice stat membru care ratifică prezenta convenție va trebui să asigure, în mod adecvat condițiilor naționale, organizarea și funcționarea eficientă pe teritoriul său a unui sistem de administrație a muncii, ale cărui funcții și responsabilități sunt coordonate corespunzător.

Articolul 5

1. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție va trebui să asigure mecanismele corespunzătoare condițiilor naționale în vederea asigurării, în cadrul sistemului de administrație a muncii, consultărilor, cooperării și negocierilor între autoritățile publice și organizațiile angajatorilor și lucrătorilor cele mai reprezentative, sau - acolo unde este cazul - reprezentanții angajatorilor și lucrătorilor.

2. În măsura compatibilității cu legislația, reglementările și practicile naționale, aceste mecanisme se vor realiza la nivel național, regional și local precum și la nivelul diferitelor sectoare de activitate economică.

Articolul 6

1. Organismele competente din cadrul sistemului de administrație a muncii trebuie, după caz, să fie responsabile sau să contribuie la pregătirea, administrarea, coordonarea, controlul și evaluarea politicii naționale a muncii și să fie instrumentul din sfera administrației publice pentru pregătirea și aplicarea legislației și reglementărilor având ca efect aceasta.

2. În mod special, ținând cont de normele internaționale ale muncii, aceste organisme vor trebui:

- a) să participe la pregătirea, administrarea, coordonarea, controlul și evaluarea politicii naționale de ocupare, în conformitate cu legislația, reglementările și practicile naționale;
- b) să analizeze și să urmărească situația persoanelor angajate, a persoanelor care nu au un loc de muncă și a celor subocupate, ținând cont de legislația, reglementările și practicile naționale cu privire la condițiile de muncă, viața profesională și condițiile de angajare, să atragă atenția asupra deficiențelor și abuzurilor constatate în aceste domenii și să facă propuneri privind mijloacele pentru depășirea acestora;
- c) să-și ofere serviciile angajatorilor și lucrătorilor precum și organizațiilor acestora, în condițiile permise de legislația, reglementările sau practicile naționale, în vederea promovării - la nivel național, regional și local precum și la nivelul diferitelor sectoare de activitate economică - a consultării și cooperării eficiente între autoritățile și organismele publice și organizațiile angajatorilor și lucrătorilor, precum și între aceste organizații;
- d) să ofere, la cerere, consiliere tehnică angajatorilor și lucrătorilor, precum și organizațiilor acestora.

Articolul 7

În cazul în care condițiile naționale necesită aceasta, în vederea satisfacerii nevoilor unui număr cât mai mare de lucrători și în măsura în care astfel de activități nu sunt încă asigurate, orice stat membru care ratifică prezenta convenție va promova extinderea, în etape progresive, dacă este necesar, a funcțiilor sistemului de administrație a muncii pentru a include activități care vor fi exercitate în colaborare cu alte organisme competente, referitoare la condițiile de muncă și viață profesională a unor categorii de lucrători care, prin lege, nu sunt salariați, precum:

- a) fermierii care nu angajează forță de muncă externă, arendașii și categorii similare de lucrători agricoli;
- b) lucrătorii independenți care nu angajează forță de muncă externă, ocupați în sectorul informal, așa cum este definit de practica națională;
- c) membrii cooperativelor și întreprinderilor gestionate de angajați;
- d) persoanele care lucrează în cadrul unor sisteme stabilite prin cutumă sau tradiții comunitare.

Articolul 8

În măsura în care legislația, reglementările și practicile naționale o permit, organismele competente din cadrul sistemului de administrație a muncii vor trebui să participe la pregătirea politicii naționale în domeniul relațiilor internaționale ale muncii, vor participa la reprezentarea statului în acest domeniu și vor contribui la pregătirea măsurilor ce vor fi luate la nivel național în acest scop.

Articolul 9

În vederea asigurării unei coordonări adecvate a funcțiilor și responsabilităților sistemului de administrație a muncii, într-un mod determinat prin legislația, reglementările sau practicile naționale, ministerul muncii sau orice alt organism asemănător trebuie să aibă mijloacele de a verifica dacă organismele parastatale responsabile de anumite activități în domeniul administrației muncii și orice organisme regionale sau locale cărora le-au fost delegate astfel de activități acționează conform legislației naționale și susțin obiectivele care le-au fost stabilite.

Articolul 10

1. Personalul din sistemul de administrație a muncii va fi alcătuit din persoane calificate corespunzător pentru a exercita funcțiile încredințate, care au acces la formarea profesională necesară desfășurării acestor activități și care sunt independenți față de orice influență exterioară.

2. Acest personal beneficiază de statut, mijloacele materiale și resursele financiare necesare exercitării eficiente a funcțiilor sale.

Articolul 11

Ratificarea oficială a acestei convenții va fi comunicată pentru înregistrare directorului general al Biroului Internațional al Muncii.

Articolul 12

1. Prezenta convenție se aplică doar statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii ale căror ratificări au fost înregistrate de către directorul general.

2. Convenția va intra în vigoare după 12 luni de la data la care ratificările a două state membre au fost înregistrate de către directorul general.

3. În continuare, pentru orice stat membru, prezenta convenție va intra în vigoare după 12 luni de la data la care ratificarea sa a fost înregistrată.

Articolul 13

1. O stat membru care a ratificat prezenta convenție o poate denunța la expirarea a 10 ani de la data la care convenția a intrat în vigoare pentru prima dată, printr-un act comunicat spre înregistrare directorului general al Biroului Internațional al Muncii. Această denunțare nu va avea efect mai devreme de un an de la data la care a fost înregistrată.

2. Fiecare stat membru care a ratificat prezenta convenție și care, în decurs de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționate în paragraful precedent, nu își exercită dreptul de denunțare prevăzut în prezentul articol, va fi angajată față de prevederile prezentei convenții pentru încă o perioadă de 10 ani, iar în continuare, poate denunța convenția la fiecare 10 ani, în condițiile prevăzute în prezentul articol.

Articolul 14

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii cu privire la înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțurilor ce i-au fost comunicate de către statele membre ale Organizației.

2. În notificările către statele membre ale Organizației cu privire la înregistrarea celei de a doua ratificări care i-a fost comunicată, directorul general va atrage atenția statelor membre ale Organizației asupra datei la care Convenția va intra în vigoare.

Articolul 15

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica Secretarului general al Națiunilor Unite, pentru înregistrare, în conformitate cu prevederile Articolului 102 din Carta Națiunilor Unite, informații detaliate cu privire la toate actele de ratificare sau denunțare înregistrate de el, în concordanță cu prevederile articolelor precedente.

Articolul 16

Oricând consideră necesar, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta Conferinței generale un raport cu privire la funcționarea prezentei convenții și va examina oportunitatea introducerii pe agenda Conferinței a temelor privind revizuirea parțială sau totală a acesteia.

Articolul 17

1. În cazul în care Conferința va adopta o nouă convenție care revizuieste prezenta convenție parțial sau total, atunci, cu excepția situației în care noua convenție prevede altfel:

a) ratificarea de către un stat membru a noii convenții de revizuire va implica *ipso jure* denunțarea imediată a prezentei convenții, în pofida prevederilor Articolului 13 mai sus menționat, dacă și când noua convenție de revizuire va intra în vigoare.

b) de la data la care noua convenție de revizuire intră în vigoare, prezenta convenție încetează să mai fie deschisă ratificării de către statele membre.

Articolul 18

Versiunile engleză și franceză ale textului prezentei convenții au aceeași valabilitate.

